

представители, които твърдо защитават обществения интерес, с категорична антипатриаршеска насоченост. /23/ Неговото неотстъпно участие в процеса на утвърждаване на духовната ни независимост е оценено по достойнство и на 17 юли 1869 г., той е ръкоположен за архимандрит в Пловдив, в църквата „Св. Успение Богородично“, под името Серафим. /24/

* * *

Една от основните задачи пред българските обществени и културни институции в Пловдив след учредяване на Българската екзархия е изграждането и развитието на учебното дело, на българските училища като естествен съюзник в борбата срещу чуждата духовна власт. Наред с грижите в това отношение към селищата в собствената епархия Пловдивската община полага усилия в тази насока и към близкия град Татар Пазарджик. Това е продиктувано от специфичните обстоятелства там – наличието на силна гръкоманска партия; освен това като средищен център, градът е обект на изключителен интерес на католическата и протестантска пропаганда. /25/ В този смисъл напълно са оправдани връзките между дейците на българското духовно Възраждане от двата града, особено с известния Стефан Захариев, който повече от две десетилетия е стожер на българската общност в Т. Пазарджик.

С благосклонната намеса на общината в Пловдив, от началото на 1871 г. архимандрит Серафим е изискан от Т. Пазарджишката църковна община, където е натоварен да изпълнява длъжността „Рухание-Векили“. По същество, той поема правомощията „пълномощник“ на пловдивския владика, представител на християнската община пред гражданската власт по верските дела. Според някои изследователи е бил същевременно и Председател на българската община там. /26/

Не ще и съмнение, неговото име и авторитет на духовник са били известни в Пазарджик още преди този избор. В дописка до в. „Македония“ от същия град, от 20 юли 1870 г., авторът, под инициали К.С.Б., съобщава, че на училищните изпити там е присъствал, изпратен от Пловдивската община и архимандрит Серафим, „бивш поп Златан, който сега е учител по богословие в Пловдивското училище“; Освен това е отбелязано, че Архимандритът е отслужил неделната съборна служба във „Варошката стара черкова“. /27/ Пак преди официалното назначение, в дописка от в. „Право“ от есента на същата година - 16 октомври 1870 г., четем следното: „Общината, в общото съгласие на граждани и казалии, е одобрила да доде от Пловдив отца архим.